

vejrblæste Grave, forinden de i Gaasegang gik ind i Kirken. Imidlertid stod „Døden“ henne paa sin Udkigspost ved et Hjørne af Kirkegaardsmuren og stirrede ud over Vejlbyvejen, hvorfra Præstens Vogn skulde komme. Saa snart den buklede Ka-leschehimmel skimtedes derude mellem Bakkerne, ilede han med lange Skridt tværs over Gravene og ind i sit Taarnrum; — og mens nu ogsaa Mændene, der havde samlet sig i samtalende Grupper uden for Kirkeporten, langsomt trak sig ind i Kirken og under andagtsfuld Hosten og Snøften tog Plads under de genlydende Hvælvinger, gav Klokkerne i Taarnet sig til at bamle, saa til sidst alle Kirkens Mure begyndte at ryste.

Dog — alt dette var i Grunden nu en halvforglemmt Saga. Siden Provst Tønnesen var kommen her til Sognet, havde Kirken mangan Gang staaet øde ogsaa paa Helligdagene; de rustne Klokker havde bamlet over mennesketomme Veje, og inde i Stolestaderne hostede blot et Par fattige Tiende-Skyldnere, der ikke turde udsætte sig for Provstens Vrede. Og dog var det netop paa Tønnesens Foranstaltning, at der for nogle Aar siden var bleven anbragt en Kakkellovn i Kirkerummet og lagt tykke Sivmaatter paa Gulvet inde i Stolestaderne.